کسی برای مردم امامت دهد که بیش از دیگران قرآن حفظ باشد.

از ابومسعود انصاری رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «يَؤُمُّ الْقَوْمَ أَقْرَؤُهُمْ لِكتَابِ اللَّه، فَإِنْ كَانُوا فِي الْقِراءَةِ سَواء، فَأَعْلَمُهُمْ بِالسُّنَّةِ، فَإِنْ كَانُوا في السُّنَّةِ سَوَاء، فَأَقْدمُهُمْ هِجْرَةً، فَإِنْ كانُوا في الهِجْرَةِ سَوَاء، فَأَقْدَمُهُمْ سِلْمًا، وَلا يَؤُمَّنَّ الرَّجُلُ الرَّجُلَ فِي سُلْطَانِه، وَلا يَقْعُدُ في بيْتِهِ على تَكْرِمتِهِ إِلاَّ بِإِذْنِهِ»: «کسی برای مردم امامت دهد که بیش از دیگران کتاب الله را حفظ باشد و اگر در حفظ قرآن یکسان بودند، هریک از آنها که به سنت داناتر است، پیش نماز شود؛ و اگر در دانش سنت مساوی بودند، کسی که زودتر هجرت نموده، امامت نماید و اگر در هجرت برابر بودند، کسی که زودتر اسلام آورده، امامت دهد؛ و هیچکس در محدوده ی تحت اختیارِ شخصی دیگر، برای او امامت نکند و هیچکس در خانه ی کسی جز به اجازه ی او در محلّ مخصوص صاحب خانه ننشیند».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

حدیث مذکور بیانگر چند مورد می باشد: 1- شایستگی کسی برای امامت بیشتر بوده و مستحق تر به آن است که قرآن بیشتری حفظ باشد. اما باید به احکام نماز عالم باشد چون کسی که به احکام نماز جاهل است، نمی تواند برای مردم امامت دهد؛ اما اگر در حفظ قرآن یکسان باشند، داناترین آنها به سنت مستحق امامت می باشد و اگر در این مورد هم مساوی باشند، کسی مستحق امامت است که سابقه ی وی در هجرت بیشتر است؛ و اگر در این مورد هم یکسان بودند، کسی مستحق امامت است که زودتر اسلام آورده است. 2- مهمان نباید برای امامت نماز بر صاحب خانه پیش قدم شود مگر با اجازه ی او؛ صاحب خانه سزاوارتر به امامت از مهمان است. 3- نباید مهمان در جای مخصوص صاحب خانه بنشیند مگر به اجازه ی او.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/11297